

בביצר הרגל פרק שני גרא סמא

מקלן: מלו' חסידיך. סע גללו סע גל מוגלה:
בארהו צי' בירין שטוח
זה צער ולא יקוטר לאיבר
ונכרא ולא עכיד ליבור

הרבש לשוחה והודע אז
בוחן ואיש שערין וכגון
ווער אוירזון אלילון פסח
ווער אוירזון וווער.
חויז וווער ד וווער מס' מושב
מוצאו בעביס וווער זונען
כחון צי' זונען לה
על מה השכינה וווער
ארכיטקט אמא במחול
ארכיטקט דזראין דרי

גלוון תש"ס
נמ' לא חהת נמ'
באותה. ונחית ל"ג
ט"ג:

הנהנות הנר"א

מוסך רשות
בעיטה מהלכת ברובוגז
פנוראה. דלו' כי היה לו
לעת נגיד' ויל' וכל החקלאות
ויל' מוחר וסוקה זו פטוחה
(לעומת כ.): בתרומות
במי מליקות שלטון סבור
הארחות בו דוד איזבלו ניכר
שס נצמת קן העמידו
תמכליל ושבחים ביב' נא.

רביינו חננאל
והוא כהה"ס י"א
לפאת אסמא רדא ור' מילא
סקול אקל למלוחה ומחריב
בקון שלם גראן טבב
כון ואדורו' לא בורא
לא למורה ומורה נס ליטוין
ומוסטוק. בכתה רשותה
שפשפש צוואתא ואלבלה עשו
כני תרבותה ייחודה
דאי לילם פסחין לא היה
ההלה ואבלב
דראותה והו שן רשות
שרויה פטיש טוויה.
אלבאותה חוכמתה בר
בקפעה ואזולא מפק
שאניה וולדת אליאס
כטהויה סולחן וכיך של
שרויה פעלת
וילא הילא כוונת
גנום אפי' פורה ואכל

- ו
- ו
- ו

ר' יריא תלול גלגול
דרק בעשותה תודר ור'
מתרגל ור' מרדס
בר' קערת קערתן ופושע
או בר' ר' יריא ור' תמי
ריש ר' יריא ור' יריא
בנטוב ובנטוב וקערת
בחנה צו. וזה ור' יריא
ומתרצעין לה ה' כי אימ
על הא שבחנין ווירז
אכ' עיינא אמר כתול

- ו
- ו
- ו

ילבון טבון ור' יריא
ר' יריא ור' יריא ור' יריא

קָרְבָּנוֹ אֶבֶן מַיִם אֲמִינֵי
סְלִוִים כִּי־כִּי קְמָג עַ
זְוִיכָם עַחֲדָת פָּרִי קְנָדָה
קָרְבָּנוֹ גָּד הַמְּדָה אֲסִ
קָרְבָּנוֹ עַכְשָׁוִיכָם

מוסך רשות

השותפים פרק ראשון בבא בתרא

מיסורת הש"ס

כני קד מזל גינזע סהרא
וילטהייך ווינן להטרא טעם
ונגעלאה גאנז סכרים בלאן
לטבאס קומפניי דאלגן. הקטנטק

מאמיה דרבני עקכע קווטה. ולכך גומיתל ר'ע מלס מתנו הרכס: ולזה טפוחן קיטר. ז. הון וא כקומה זאמכוון לירד נלהוועה זמקראיז. קיט פנחו לא ננטוחה זוכחה להמקלייס להלכה

— 8 —

וורה אור השלים

מושביה דר' עקיבא בר יוסוף כוותיה אמר רב
אשי ומואי קושיא רלמא להא מילתא בר
מוליה הווא אללא אמר רב אשוי תדע דאמר
గברא רבה מילחא ומוחאמרא הילכה למשה
מסני כוותיה ווילמא כסומא בארכובה ולאו
טעם (ט) יוזב א"ר יוחנן מיזום שחרוב בית
המקרש ניטלה נכוואה מן הנבאים ניתנה
לשוטים ולחינוקות לשוטים מאי היה כי הא
הטעה ג"כ לא בפנין ע"ז מיטה זדרום. מילא
דרמר בר רב אשוי דרוה קאי ברטתקא דרמוחווא
שמעעה לההוא שותה דקאמור ריש מותיבתא
דמליך (ט) במתא מהחסיא טביומי חתים אמר
כלדקון נ' נס גהילין נסן ק' קנא
מדליכיג לי ציטש מיקט מלך נסנו
המקט פטוט: אַמְבִּצָּרָא דְּבֵי נֶשֶׁ
שי דגנט צבר סל מלווי חוקות מל'יכ
מי נסן שיטין קמיהו וול' צו' גלמי
נילס ל' סל' נס נונת וויל' גבל
הילאי מל' היל' היל' צ'י ני סקבי
לצ'ו וויס' יומי' זמא נג' דע' דע' נז'ו:
בגנון וה בפונן ע"ז מיטה זדרום. מילא
לגי' מילא מל'ינו יונערין
קרע ניכר דילענין לי' מה' מה' מילא
ומולר לי' נפי' צעל'thon נז' זט' מילא
זרע' מילא זט' זט' זט' זט' זט' זט'
אללע' זט' זט' זט' זט' זט' זט' זט'
זט' זט' זט' זט' זט' זט' זט' זט'
זט' זט' זט' זט' זט' זט' זט' זט'

ולוון הצעיר

ונגד חלול מוסוס כרכוב
פסטיביטו וטיגני נוה למד
ו זטטי צעינן מלכוון
חאלקן חמל: יוכס פול'

11

וְעַמְקָדָה

אצל שדה בעליה שווה
זיה לא חזר ממקומו

חל ביציאת גנדי רג'י ג'ין פרטיזן ור' ליל' מברגד אפלולו ור' אפרהם
אהוותה הוראל ייש לו הואה לה רב יוסוף והא מצי למירא

שנתן שדה פקרון ליה מעלין ליה אוירואן והשבתי' ליה. בלאו, שאומר חכם וכלנו מודען על ברוריה על עזקה בפ' תשובה והזהר הלאה.

לו וואי לא לא יתבי

זושי משפט שנג חלכות נזילה

שפטין כח

פתחי תשוכה

השכירות שואר לא נזק חנוכנו קריין טוט יטס אומיה חייב חמ'ר'ן אהוב הא גאנזיגל האנט הדר'ר'ן בונא פטנט אהן זונט'ן

בְּנֵי נְגִינָה טַה וְזִוְּנָה צָמָךְ וְכַפְרָמָעַ שָׁלֹשׁ אֶלָּי כְּרוּבָה

אַמְגָנָם לְחֵרֶב קִיּוֹתָן כְּלָלָה חֲמִיךָ נְכָלָה אַמְגָנָם :
 חֲמִיךָ לְלִקְיָם מְלָגֵל הַסְּבָבָן אַמְגָנָם כְּדֵר תְּמָלֵךְ חַבְיוֹן
 לְתְּבָבָל כְּפִילָה כְּמִכְלָל בְּבָבָל בְּבָבָל סְבָבָן זְבָבָן זְבָבָן זְבָבָן
 הַלְּבָבָן מְמָכוֹן אַגְּבָה זְמָמָה לְמָה סְבָבָה שְׁמָעָן מְדָפָים סְדָרִים אַלְלוֹן קוֹסְבָּיָה
 וּקְבָּלָן

בשורה

הרע בדודה חיש המשפט שאלת כד כה מדרורא תנינא

ב-ט בערך מילויים נסמכם למשך:

חשיבותה את הרג' יוג'ן וכיו' לכבוד הרוב המכופלא וטומפלג ט'יה וישראל
בכ' אגד' ר'ק' שערענטפֿלְבָּן;

י.

שימוש ברוד חומרם השםלי בשכט,

והזאתה תקע הטעלעפאנן מהקידר

בענין שימוש בשכט בלקיחת מים שגורם להאריד

- העלעקטרי וגם שידליך הוא לא רק במים אלא על כמה דברים ולא רק על העליונים אלא גם על התחתונים יש לשאול, וכבר הלא דנו בו כמה גדולים ואין זה עניין לכתחוב בזה לא ארוכים ולא קצריים והנה להם לישראל, וכשיהיה כתר"ה אצלי נזכר בו.

בדבר להוציא את התקע של הטעלעפאנן מהគותל ומכל מקום חברו בשכט אף בשעה שהוא כבוי אסוד משום מוקצת, וכשירא שהוא ישכח מי מבני הבית וידלקו שהוא צורך גדול יש להוציא באופן כלאדר יד אם ליכא נכרי.

י.

מי שקרח ראשו אם מותר להניח שעירות זרות
וזווג בענין חיציה בתפליין

אני לא שמעתי שישיך דבר כזה שלמי שנקרחו שערתו יהיה שייך שיצמחו שם שעירות זרות שנינו על הראש, ואם אין דבר כזה היה וה דבר מותר לעשות, ולענין חיציה לתפלין קודם שנצמחו אין זה חיציה כיון שאי אפשר להפסיק וכל מי שאין לו שערות לא יטירם, ואם ליכא דבר כזה אבל הוא רק דבקת השערות זרות להגוף עיי' דבק נמי כיון שכן ישאר לעולם ורוצה בו לא יחצוץ לתפלין, ואם הוא פאה נכricht שיכול להסיר בכל עת שרצחה אף שהוא לנאותו שהוא بواس מלגלוות ראשו בבחכ'ן יניח את של ראש בלא ברכה וכשיבא לביתו יגלה ראשו ונינה תפליין בברכה.

(ט).

מי שעושה טיפ מדי'ת ואוטר להעתיקו

בדבר אחד שעשה טיפ מדברי תורה וכותב שאסוד לעשות מטייפ שלו עוד טיפס ודאי אסור כי הוא עניין שוח כסף ועשה הטיפ להרוויה מות שאחריות שידציו יצטרכו לשולם לו שא"כ ליכא ממש מדת סdom, וממילא כיון שהוא חצצו אין רשותו ליקח אותו להשתמש בו שלא בדשות, ואף כשהלא שמעו ממנה שאינו נוהן רשות אסור להעתיק ממנה בסתמא כל זמן שלא הרשה בפירוש, ואדרבה בעל הדברי תורה כיון שאמר זה ברבים שככל יכול להעתיק על טיפ אין לו שום רשות למנוע מלעשות טיפס, אם לא כשמאר לכל אלו שבאו לשמעו לנו אומרים אלא כשיביטחו לו שלא יעשן טיפס מות מאיזה טעם שאינו רוצה לפרסם דאף שלא שיר איסור גול על זה איך איכא עכ"פ איסור מלעבור על דעתך אף כשיודען השומען שאינו רוצה וגם בלא התנה וכ"ש בהתנה שאסור שהרי הטריחו באופן שאמד

ואף לא בנבואה כללם, וזה כמו דינם גדרשו מקרים ומוסרת שא"כ הוא מעיקרי התורה שהוא דוקא עיי' משה רבינו, והוא משומך רקאי על הקריין ועל המכובן דרבנאים וכתובים שמחדרש ר' יצחק דהム ג"כ מהלכת מסניין עיי' משה שהרי לא חשיב כלל מאלו שבתורה אף שמכובן הרבת מאלו שבכתה"ק, ולכן פשוט שוואת דהמצווה אינו בתורה ומה שהר"ן והתוס' מצאו פירוש שהוא בפס' ואתחנן הוא טעות שלא חשיב מקראי דתורה אלא דכתה"ק, וככפי האמת שכחטו שליכא כלל זה בתורה וצריך למחוק זה כדרחקו הגרא", משומך דאלו שבתורה לא חשיב סאן משומך ההוא מלטה רפשיטה ולא קאי עלילתו ר' יצחק.

טו.

אכל בתוך ז' אם מותר לילך לחותנת בנו בדרבר אכבי החתן שהוא אכל ששמע מתר"ה שהורתתי שモثر לכלת לחותנת בנו, הנה מפורש זה בגלוון מהרשות"א סימן שצ"ב סק"ג דרשאי האב לכונס לחותמת בתו, פשוט שה"ה לבנו והטעם פשט דלחאב ולאמ הוא להיות על החותנת בנים ובתם שווה למעשה כמה אלפיים שהרי לבד שרוכבא דרכא פעמים עושה האב כל החותנה לבת וכן אם נודמן עשה כל החותנה לבנו שהוא עולה הרבהה הרי עצם להיות על החותנה הרי נוסעים מכואן לא"י ואיפכא אף אנשיים שלא אמידי וגם איןשי שאין מורייחין אלא בזמנים לפ"מ שעריכין וצריכין ללחות מאחרים, שמות חווין שהוא שוה להם הוצאות גזילות האלו שעולין לאלפים, וברור שאף אם היו החוצאות יותר גזילים נמי היו נוסעים, וכך כהה אף לעשר נחשב הפטדר מרובה שהיו מתירין לו לעשרות מלוכה אף בעצמו כסא"א לו עיי' אחרים אף בחד ג' ימים הרשונים כdispak הרמ"א בסימן ש"פ סעי' ה, ואף שבמלאה צריך לעשות בעניא כדאיתא בש"ד סק"ז הוא מהמת שלא ידוע לעלמא שהוא דבר האבד לו ואף שידוע שהוא דבר האבד לא ידוע שא"א לו לעשות זה עיי' אחרים, אבל לכלת לחותנת בנו ובתו ידוע לט"ז צורך גדול שיש לאב ולהם בוה שווה לאלפים הרבה, וגם לא נישום זה במנון כלל שכן הוא טעם ברור להתריר להם אף בג' ימים ראשונים, ומש"כ שם ובלבד שלא יאכל בסעודה החתן והפטדר שאין הכרונה שאסוד לו ליתנות מהסעודה ואיזה טעם יש בזה אלא פשוט שהכובנה הוא שלא יאכל בהסעודה באופן בכבד וגוזלה כדרכ העלמא שילשכין הורי החתן והכליה בראש ושם נותניין להם לאכול אלא יאכלו כשאר איןשי הנמצאין על החותנת, ואולי טוב להחמיר שלא יהיה להם מקום קבוע לאכילהם אלא איזה מاقل יאכלו על שלתו זה ומאל אחר יאכלו על שלתו אחר, והעיקד שלא יהיה זה בדרך כבוד וגוזלה והוא ברור שכן צריך להורות.

אגרות

אורח חיים

משה

סז

למאות בידיו דאף אם היה מפרש רק פירוש הפסוקים כהא דמתרגם בominator הגמ' הרי אילו כמה דינין כדאיתא בגמ', ומשמע אסור לתרגם רק בתרגום אונקלוס ואילו כדומה בתרגום אחר דמן התנאים שהוא תורה אמת, וראיה גדרולה לזה דהא בש"ע סימן קמ"ה סעי' ג' כתוב האידנא לא נהגו לתרגם ממש דמה תועלת בתרגום כיוון שאין מבנים אותו, והוא היה לנ' לתרגם בעצמו כל רב לעדרתו, ואף אם לא נסמוד על תרגום עצמוני נקח איזה פירוש מרבותינו כפרש"י ופירש רמב"ן ופי' ר' בתיי וכרכמה שג"כ הם פירושים אמיתיים, אלא חזינו דכיוון שמצינו חולקים בהרבה דברים בין המפרשים אין יכול להיות זה במקומות תרגום בשעת הקראיה, אף שפרש"י חשוב כמו תרגום לעניין שנים מקרא ואחד תרגום כדאיתא בסימן רפה' סעי' ב' מ"מ לעניין התרגום בשעת הקראיה אינו כמרוגם, ומוכרתין לומר רבעשעת הקראיה בצדior שתיקנו כעין סרstor דכסם שציריך אחד לעמוד אצלו שהיה כען צרכינו לנו בגה שנינתנה תורה ע"י סרstor כך אנו צרכינו לנו בגה שנינתנה תורה ע"י סרstor כדאיתא בסימן קמ"א סעי' ד' צרכיך שהיה תרגום ופירוש שהכל מודים שלא שיק' שום חולקין בתרגום אונקלוס ויב"ע שהוא מהל"מ וע"פ התנאים ולן כיוון שתרגום לא מבניין אותו ליכא תועלת לא נתנו לתרגום והויא זה החוב שליכא מציאות לנו לךים, ונמצע שאף אם אותו הרב היה אומר רק פירוש הפסוקים היה אסור וזה בחור הקראיה, וכ"ש שעדיין אומר כדרך דרישת הרבנים העזריים שהעיקר שלום לא שייכי לתורה כלל שאסור. ואין לומר שגם בגין גברא לבברא קילא, דא"כ לא היה לנו לבטל לגמרי טובות התרגום אלא לתקון שיפרסו את כל הפרשה אחר שברך בסוף קדום שקראו לה שני אלא וראי שגם זה נקרה באמצע הקראיה שאינו ראוי בפירושים וחרוגמים אלא רק התרגומים ואונקלוס ויב"ע וכדומה, ולן פשוט וברור שאסור. ומה שהוליכין כל העומדים על הבימה אצל התורה להיות סמור להרב הדורש במוקומו אצל אהיך הוא אסור אחר וצריך למאות אם שיין למאות שהוא רב המשתייך לשומר תורה.

כט

פתיחה פרובת, שטילה אחת כתופה בשני חצאייה, משפט והפרוכת שעשו לא"ק בשני חצאים וכותב עליו אני אעביד ומהות עין הוא חצי הפרוכת בלבד מורה וצאי השני על חצי הפרוכת בלבד מערב, יש קצת לחושש להלבוש שהביא המג"א, אבל עיין באג"מ או"ת ח"א סימן קל"ה שבלא חבר כל מסתเบר שאין אסור וכיון שהוא חלק על שני הצדדים הפרוכת שאינם מחוברין כל ליכא אסור, אבל מ"מ יש אולי חשת קצת ולכתלה טוב שירחקו מע"ש שני החצאים וה מות

שאינו רוצה והו כעשו מלאכה באחד בעל כrhoה. ואף שהוא דבר תורה שחייב הרבה להשמע יש הרבה שאינו ראוי לפוסט ממש שאין למסור אותו לכוי"ע ויש שאין מוריין כן וכדאסכחן בגמ' טובא, ולפעמים מחייב שלא ברור להרב אם דבריך נכוונים ובדעתו שעוד יעין בדבר אם הם ראוין, ויש נמי רשות לתרב לאסור בשביב זה שלא יעשה טיפס דשמא יראה אה"כ הרב שאינו דבריו נכוונים ויתבייש, אף שמסתבר דאין לו רשות לאסור על התלמידים דבר כדי שלא ישכחו וכדי שיוכלו לחזור עליהם דהא זהו ג"כ מצורכי הלמוד לתלמידים הוא אך שיצטום שלא יסתreso עד שיאמר להם עיהוא ראוי גם לפוסט, אבל על טיפש שהוא נעשה על זמו רב וליתן גם לאחרים יכול לעכב שלא יעשה כלל, אבל עכ"פ הוא עניין אישור אחר ולא איסור גולה, אבל לעשות טיפס אחר מטיפס אחר שלא בראשות הוא איסור גול.

כ

כאייה שם המשפטה בכתובה בכרכם גROLIM ובדבר שכתבתי באג"מ אה"ע ח"א סימן קע"ח שבכריכים גדולים יש לכתוב בכתובה שם המשפטה מאחר דאין כותבון בכתובה כל השמות כמו בוגט אפשר שאיכא עד שם כתה, כתבי בלשון שיש בונה מעלה ועדיפות ולא כתבי שהוא לעיכובא, מושם דעכ"פ כל זמו שלא נודיע שאיכא עוד שם כזה אין לפסול, וגם בכתובה כיוון שלא שיק' להיות אלא מבعلا הרי לא שיק' חיש אלא כשייש בעיר דזוקא עוד איש אחד בעס זה שנשא אשה בשם זה נמי לא מצוי כל כך אף בכרך גדול ולא שיק' לחוש גם לפסול כי"ז שלא נודיע זה בודאי, וגם אף כשיימצא זה אם הוא חלק גדול בשנים שאחד הוא מבעל צער לצערה שנישאו רק נשנה ושתים ושלש ואחד הוא מבעל בן ארבעים לאשה ערד אלו שנישאו זה כט"ז וט"ז שנה יותר וכדומה שנמי יודה ידוע מAMILIA מי הם בעלי כתובה זאת וממי כתובה כתובה כשנתגרשת או נתאלמנה, שכן בכתובה וראי אין לודיש לעיכובא, אבל בשטרו מלוחה שבין צער בין זוקן שיק' שיילו מלוחה איזה שהוא בין צער בין זוקן ומכל אדם יש לאושם גם לעיכובא שלא לטרוף מלוקחות כשייש אף אחד מהן בין הלה בין המלה שנות השווין בשמותן, שנמצא שיצטרכו לבדוק בהכרך אם יש שם עוד אחד מהם בשם זה וכן שם המשפטה הוא ברוב הפעם עיכובא. וגם העדים שוב יותר שיפרסו בשמות המשפטה אבל עיכובא לא שיק' שהרי הכתב הוא משונה אף כשייש הרבה כשם זה בעיר והוא פשוט.

כט

אם מותר לדרש בשפט באמצעות הקראיה ובדבר רב אחד שנוגע לדרש בשפט באמצעות הקראיה אחר כל שני קרואים, הנה לא שפיר עביד וצריך